

Arrest

nr. 346 609 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 april 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op (...) 1960 in Nkawkaw in de Zongo regio. U behoort tot de Ashanti. U bent niet gelovig. U groeide op bij uw ouders en woonde in Nkawkaw en woonde daar tot uw 25ste.

In 1990 – toen u 25 jaar was – werd u in een bar benaderd door F. K. (...) die u voorstelde om met hem mee te gaan naar Antigua & Barbuda, maar in ruil seks wilde hebben met u. Aangezien u zelf al enige tijd geïnteresseerd was om seks te hebben met een man, ging u meteen in op zijn aanbod. De volgende dag gingen jullie terug naar de bar waar F.(...) u in het openbaar kusten en omstaanders jullie in elkaar wilden slaan. Daarop renden jullie naar het politiekantoor waar jullie werden uitgelachen. Iets later verhuisde u met F.(...) naar Antigua & Barbuda waar u in Grays Hill ging wonen en u een job kreeg als veiligheidsagent. U

woonde samen met F.(...) en was openlijk homo waarbij jullie elkaars handen vasthielden en kusten op straat. Jullie werden enkele keren aangevallen en rapporteerden dit bij de politie. In 2000 ging u naar een groep die zich inzette voor de rechten van homo's. U ging mee de straat op om op te roepen voor de decriminalisering van homoseksualiteit. Jullie werden in elkaar geslagen en verwond met een machete. Ze zeiden dat ze jullie gingen vermoorden. U kreeg geen gehoor toen u een klacht indiende bij de politie. Nadien werd u nogmaals aangevallen op straat waarbij in uw buik gestoken werd met een mes, omdat de politie u niet kon helpen besloot u Antigua te verlaten. In 2004 verhuisde u samen met uw partner F.(...) naar Sint-Maarten waar u als afwasser in een restaurant werkte totdat u uw verblijfsrecht had overschreden en u bang was om gedeporteerd te worden naar Antigua. Jullie verhuisden vervolgens naar Canada en nog later verhuisde u naar Londen. U verbleef daar telkens tot u uw verblijfsrecht overschreed. Op 7 juli 2022 of 2023 verhuisde u van Londen terug naar Ghana. Jullie gingen naar een bijeenkomst van homo's in jullie wijk en u werd aangevallen door een menigte. U besloot het land weer te verlaten en reisde in 2022 naar Nederland. U voelde zich goed en bleef er lang. Omdat u bang was dat u naar Antigua zou gedeporteerd worden reisde u op 11 december 2025 van Amsterdam naar Accra. Op 3 februari 2026 gingen jullie naar een publieke demonstratie om te pleiten voor de decriminalisering van homoseksualiteit in Ghana. Jullie werden achternagezeten door moslims en christenen en u werd geslagen en raakte verwond door een mes. U ging tevergeefs naar het politiekantoor voor hulp en naar het ziekenhuis voor verzorging. Nadien bleef u thuis totdat u het land verliet omdat u vreesde voor uw leven. Uw partner F.(...) bleef in Ghana.

Op 28 februari 2026 verliet u Ghana en reisde u van Accra via Casablanca naar Brussel alwaar u diezelfde dag nog aankwam. Tijdens een grenscontrole op Luchthaven Brussel Nationaal werd u door de politie tegengehouden omdat u uw verblijfsrecht van 180 dagen in de Schengenzone reeds had overschreden. Enkele dagen later, op 4 maart 2026 verzocht u de Belgische asieldiensten om internationale bescherming.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming: screenshots van verscheiden WhatsAppberichten, drie foto's van uzelf, een medisch attest afgeleverd door Dr. F. M. (...) dd. 4 maart 2026 waarin uw littekens werden vastgelegd, drie foto's van uw verwondingen, een attest van Justab Ziekenhuis in Kasoa dd. 3 februari 2026, een opmerking bij uw persoonlijk onderhoud van 1 april 2026 en een opmerking bij uw medisch attest afgeleverd door Dr. F. M. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u ondanks u geen geldig visum had tóch afreisde naar de Schengenzone, en niet onverwijld een verzoek om internationale bescherming indiende, geeft aan dat u bewust informatie heeft achtergehouden voor de Belgische autoriteiten en geen duidelijkheid verschafte over uw werkelijke reisdoel en eindbestemming. U trachtte bijgevolg België binnen te komen zónder dat u in het bezit was van de in artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat u voldeed aan de in artikel 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, waarop u op 28 februari 2026 vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit tot weigering van toegang (bijlage 11 – teruggedrijving) ontving, gezien u reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van het Schengengebied had verbleven. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België pas in op 4 maart 2026, bijgevolg pas nadat u de toegang tot het grondgebied werd geweigerd. Wanneer u zich meldde bij de grenscontrole op 28 februari 2026 gaf u niet aan een verzoek tot internationale bescherming te willen indienen. U diende uw verzoek om internationale bescherming derhalve niet binnen de in de wet vastgelegde termijn in, gezien u dit verzoek pas indiende 4 dagen nadat u de toegang tot het grondgebied werd geweigerd, en de Vreemdelingenwet, in Art. 50, §1, 2e lid duidelijk bepaalt dat “de vreemdeling bedoeld in lid 1, die het Koninkrijk probeert binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 te voldoen, dit verzoek om internationale bescherming onverwijld moet indienen bij de grenscontroleautoriteiten op het moment dat deze hem om nadere informatie vragen over de reden van zijn verblijf in België”. Het gegeven dat u de grensautoriteiten heeft misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot uw reismotief, dat u bij aankomst in België niet beschikte over de vereiste documenten om toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied en dat u – ondanks het gegeven dat u reeds op 28 februari de toegang tot het grondgebied werd geweigerd en u geenszins onverwijld kenbaar maakte een verzoek tot internationale bescherming te willen indienen – pas op 4 maart

2026 kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming te willen indienen, rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging in Ghana en Antigua & Barbuda omwille van uw homoseksuele geaardheid (zie notities CGVS, p.5). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw seksuele oriëntatie en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

U verklaarde dat u zowel de nationaliteit van Ghana als van Antigua & Barbuda bezit en dat u werd vervolgd wegens uw seksuele oriëntatie. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Ten eerste is het bijzonder vreemd dat u beweerde dat u niet op de hoogte was van het bestaan van de mogelijkheid om internationale bescherming. U zou Antigua & Barbuda verlaten hebben in 2024 als gevolg van de vervolgingsfeiten omwille van uw homoseksualiteit, maar u heeft vervolgens nergens internationale bescherming gezocht. Zo reisde u naar Sint-Maarten, Canada, het Verenigd Koninkrijk en Nederland waar u steeds zou hebben verbleven totdat u uw verblijfsrecht had overschreden, maar was u niet bekend met het concept van internationale bescherming waardoor u in geen van deze landen asiel heeft gevraagd. Het is dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u 22 jaar lang van land naar land verhuisde zonder dat u op de hoogte zou zijn geweest van het recht op internationale bescherming of u zich hier tenminste naar informeerde. De vaststelling dat u gedurende de afgelopen 22 jaar geen enkele poging heeft ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De argumentatie dat u geen kennis had van het concept van internationale bescherming, en dat u verhuisde naar "veilige" landen en daarom daar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u gedurende uw verblijf in Sint-Maarten, Canada, het Verenigd Koninkrijk en Nederland heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die u noopte om Antigua & Barbuda te verlaten, dan wel die u verhinderde ernaar terug te keren. Dergelijke nalatigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de door u beweerde homoseksualiteit.

Vervolgens is het trouwens uitermate vreemd dat u het Verenigd Koninkrijk verliet om samen met uw homoseksuele partner na 20 jaar terug te keren naar Ghana. U was hoegenaamd op de vlucht omwille van uw homoseksuele geaardheid en vervolgingsfeiten in Antigua & Barbuda. Uw beslissing om dan voor het eerst sinds 1990 terug te keren naar Ghana is in dit licht dan ook onbegrijpelijk onder de huidige veiligheidssituatie voor LGBTQ-personen in Ghana (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u naliet om internationale bescherming te zoeken, maar wel terugreisde naar uw land van herkomst – een land waarvan u reeds wist dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt – is dan ook een bijzonder negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Hierbij merkt het CGVS bovendien op dat uw verklaringen over uw verblijfplaatsen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaarde u meermaals dat u sinds 2019 in Londen woonde en op 7 juli 2023 vanuit Londen naar Ghana reisde en u daar opnieuw vervolgd werd omwille van uw homoseksualiteit (NPO, p.8, 9). U verklaarde dat u op 22 oktober 2023 opnieuw naar Nederland reisde. Uit uw paspoortstempels blijkt echter dat u van 23 oktober 2022 tot 11 december 2025 in de Schengenzone hebt verbleven en dat u de Schengenzone niet verlaten heeft met uw paspoort. Nadien verklaarde u echter dat u in oktober 2022 van Ghana naar Nederland reisde en u te lang in Nederland bleef waarna u op 11 december

2025 terug naar Ghana reisde omdat u schrik had dat de Nederlandse immigratie u zou oppakken (NPO, p.9). Nadien zegt u dan weer dat u niet zeker bent of u in juli 2022 of juli 2023 van Londen naar Ghana reisde (NPO, p.9). Echter had u een Ghanese identiteitskaart op zak die werd afgeleverd op 2 maart 2022 waaruit kan worden opgemaakt dat u op die datum in Ghana vertoefde en niet in Londen zoals u beweerde. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet daar was en iemand die voor u is gaan ophalen (NPO, p.25). Deze vaststelling ondermijnt de door u geschetste levensomstandigheden en wijst erop dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw verblijfplaatsen voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft uw ontdekking en de bewustwording van uw seksuele oriëntatie waren uw verklaringen weinig doorleefd en weinig aannemelijk. Op de vraag over uw ontdekking dat u zich aangetrokken voelde tot personen van hetzelfde geslacht zei u dat wanneer u een vrouw zag u dat niet aansprak, maar wanneer u een man zag u bij hem wilde zijn. U wijst erop hoe mooi u was en een man u benaderde voor seks en hij u aanbood om naar Antigua te gaan. Omdat u in uw lichaam voelde dat u seks met hem wilde besloot u het een kans te geven omdat u bang was om zelf iemand te benaderen. Wanneer er werd doorgevraagd over hoe u zich aangetrokken voelde tot mannen, kwam u steeds terug op hoe deze man u aansprak in de bar en u vertelde dat u mooi was. U was toen 25 jaar en voelde toen voor het eerst iets voor een andere jongen/man. Voordien – zo verklaarde u – voelde u zich nooit eerder aangetrokken tot jongens omdat niemand u dat ooit zei en u bang was om iemand te benaderen (NPO, p.18). Nogmaals gevraagd of u ooit realiseerde dat u aangetrokken was tot een andere jongen toen u opgroeide verwees u naar een man op straat die u vertelde dat u mooi was, maar dat u bang was om te vragen om seks te hebben en u daarom verder ging. Op de vraag wanneer u zelf voelde dat u homoseksueel bent zei u dat dit was toen u opgroeide, maar dat u het pas realiseerde toen u 25 jaar oud was omdat u zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen. Wanneer u een man ziet voelt u zich aangetrokken tot zijn gezicht en lichaam. Wanneer u nadien gevraagd werd naar dat eerste moment dat u zich ooit aangetrokken voelde tot een andere man verwees u steeds weer naar 1 januari 1990 en toen u 25 jaar was. Dit was het moment dat u besliste dat u iemand wilde en u daarom steeds naar de bar ging zodat u iemand zou kunnen leren kennen om dat te bespreken (NPO, p.19). Uw verklaringen omtrent de ontluiking van uw homoseksuele gevoelens zijn echter zodanig beperkt, oppervlakkig en vaag dat hier moeilijk enig geloof aan kan worden gehecht. Dat u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid volledig legt bij uw eerste seksuele ervaring die u had met F.(...) K.(...) op 1 januari 1990 - ondanks dat u voordien nog nooit gevoelens voor jongens had - is dan ook weinig geloofwaardig. Daarnaast valt het op hoe u in bijzonder clichématige stereotypen vertelt over hoe u uw gevoelens ontdekte. Zo verklaarde u dat u op 20 jaar meer gevoelens kreeg en zei dat u wandelt als iemand die homo is en dat u "wiegelt". Gevraagd om uit te leggen wat u precies bedoelde opperde u "Soms wandel ik als, weet je wel zoals homo's wandelen en praten. Wanneer iemand tegen me praat sprak ik terug – hierbij imiteerde u een traag en hoog stemmetje – en sommigen zeiden dat ik als een homo sprak". (NPO, p.20). Bovendien geven dergelijke verklaringen weinig blijk van reflectie met betrekking tot een dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Opmerkelijk in deze is eveneens het feit dat u na uw eerste ervaring aangaf dat u zich meteen heel goed voelde wanneer F.(...) K.(...) u in de bar aansprak en zei dat u mooi was. U wist gelijk meteen dat u moedig ging zijn en u hem zou zeggen dat seks wilde met hem, maar hij u vroeg of u met hem wilde reizen. Indien u daarin geïnteresseerd was moest u mee met hem naar huis gaan en na een gesprek van 30 minuten gingen jullie naar zijn huis en ontboezemde hij u dat hij homo was en dat hij u zou meenemen naar Antigua als u seks met hem had (NPO, p.16, 20-22). Pas wanneer u expliciet werd gevraagd hoe u zich erbij voelde om meteen mee te gaan naar zijn huis terwijl u wist dat homoseksualiteit wordt afgekeurd in de Ghanese samenleving, stelt u dat u wist dat ze u zouden vermoorden maar dat u ervoor probeerde te zorgen dat niemand jullie zag. Verrassend is dat u aanvankelijk nog stelde dat ze "mensen zoals ons daar niet vermoorden, behalve de homo's die ze niet leuk vinden" (NPO, p.18, 22), maar u deze reflectie niet maakte wanneer u ontdekte aangetrokken te zijn F.(...) en u de dag nadien met hem naar de bar ging en F.(...) u kuste in het openbaar (NPO, p.16), hoewel u toen wel reeds op de hoogte was van de houding van de maatschappij hiertegenover. Uw verklaringen over de door u beweerde bewustwording van uw ontluikende homoseksualiteit, blijven derhalve uitermate vaag en algemeen, en komen geenszins doorleefd over. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – zich aangetrokken voelen tot mannen in Ghana – of te getuigen over wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), kan niet overtuigen en geeft geen enkele blijk van het werkelijk beleven van een dergelijke situatie. Dit is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een man die zich aangetrokken voelt tot een man, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Ghanese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele oriëntatie, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij (zie Landeninfo, Informatie met betrekking tot de situatie van holebi's in Ghana, en de maatschappelijke houding ten aanzien van holebi's in Ghana). Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u zich aangetrokken voelt tot mannen – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van uw seksuele oriëntatie. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou

kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel of biseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Ghanese, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw geaardheid, helemaal geen vragen stelde. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen seksuele oriëntatie, maar duiden enkel op een gebrek aan doorleefde ervaringen. Verder - en in lijn met bovenstaande vaststellingen - ondermijnt het feit dat u geen blijk geeft van enige reflectie omtrent de gevolgen die uw seksuele oriëntatie kan inhouden in de Ghanese context de geloofwaardigheid van deze geaardheid. Binnen deze context is het wel zeer verwonderlijk dat u wanneer u seks heeft met een andere man en ontdekt dat u zich tot deze man voelt aangetrokken geen enkele reflectie maakt over de homofobe context waarin u zich bevindt. De vaststelling dat jullie hier zo lichtzinnig mee omsprongen is weinig aannemelijk en werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie. Het feit dat u elkaar in het openbaar kust en u geen enkele blijk geeft van de gevolgen die dit kon hebben, noch enige bewustwording heeft van het gegeven dat uw aantrekking tot mannen – wat toch een wezenlijk deel uitmaakt van iemands persoonlijkheid – werd afgekeurd door de maatschappij waarin u bent opgegroeid, overtuigt hoegenaamd niet en geeft geen enkele blijk van werkelijk beleefde ervaringen waarmee een jonge man, die zijn eigen seksuele oriëntatie ontdekt in een homofobe maatschappij als de Ghanese, zich geconfronteerd ziet.

Daarnaast u er niet in om uw relatie met uw homoseksuele partner aannemelijk te maken. Hierbij verklaarde u dat u F. K. (...) leerde kennen op 1 januari 1990 en u samen met hem naar Antigua verhuisde. Jullie woonden samen in Antigua en verhuisden nadien samen naar Sint-Maarten, Canada en Londen, vooraleer jullie samen naar Ghana terugkeerden (verklaringen CGVS). Jullie relatie spant meer dan 35 jaar waardoor het CGVS ervan uitgaat dat u vlot en uitvoerig over uw partner zou moeten kunnen vertellen. Echter, wanneer u gevraagd om meer te vertellen over F.(...) beperkte u zich tot het stellen dat u hem in de bar zag en u hem voordien niet kende, maar u toen wist waar hij woonde en hij u beloofde om te reizen (NPO, p.22). Gevraagd naar de namen van zijn ouders kon u die niet geven omdat hij u niet aan zijn ouders voorstelde. U wist ook niet wat zijn ouders deden en wist niet of hij broers of zussen had. Geconfronteerd met het feit dat jullie een relatie van meer dan 30 jaar hadden en u niets van zijn familie wist, trachtte u te verschonen dat hij u aan niemand had voorgesteld en omdat jullie Ghana zo snel verlieten hij niets over zijn familie kon vertellen (NPO, p.23). U kon echter ook niets zeggen of F.(...) eerdere relaties had voor u en of zijn familie op de hoogte was van zijn homoseksualiteit, noch praatten jullie ooit over de relatie met zijn ouders (NPO, p.23). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u niets kan vertellen over uw partner zijn familie of hoe hij zijn homoseksualiteit beleefde en dit na een relatie van maar liefst 35 jaar. Deze vaststelling ondermijnt uw aangehaalde relatie met F.(...) K.(...) en werpt verdere twijfels op uw aangehaalde seksuele oriëntatie. Daarenboven merkt het CGVS ook op dat u aanhaalde dat u F.(...) heeft leren kennen op 1 januari 1990. U legde ter ondersteuning van uw verklaringen een screenshot van een WhatsApp-conversatie voor waarin een foto van F.(...) staat en waar u naar verwijst tijdens uw persoonlijk onderhoud (NPO, p.26). De jongeman op de foto lijkt echter bijzonder jong en het is dan ook niet geloofwaardig dat u met deze jongeman in 1990 reeds een relatie zou hebben aangeknoopt en Ghana zou hebben verlaten aangezien het CGVS niet gelooft dat dit een man van middelbare leeftijd betreft.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u tevens tegenstrijdig en bijzonder incoherent was over de tijdslijn van de gebeurtenissen in uw leven, waaronder de ontdekking van uw seksuele oriëntatie en uw vertrek naar Antigua in 1990 en terugkeer naar Ghana in 2023. U verklaarde namelijk dat u op 25-jarige leeftijd naar Antigua & Barbuda verhuisde toen u F. K. (...) leerde kennen op 1 januari 1990 in Ghana. Echter, gezien uw geboortedatum in 1960 was u reeds 30 jaar oud in 1990 en geen 25 jaar. Hiermee geconfronteerd zei u dat u de data kon uitleggen maar het zo in uw paspoort staat en dat F.(...) K.(...) dit paspoort voor u liet maken zodat u mee kon reizen naar Antigua & Barbuda en u nadien geen data kon veranderen op uw Antiguaans paspoort (NPO, p.10). Deze uitleg kan bovenstaande tegenstrijdigheid echter niet verschonen. Verder is het ook opvallend dat u op geen enkel moment in staat bent om met meer detail te duiden wanneer u van Antigua & Barbuda naar Sint-Maarten bent verhuisd en nadien naar Canada en het Verenigd Koninkrijk. U hield steeds vast aan de verklaring dat u de data niet kan zeggen omdat u niet naar school ging maar dat u sommige data wel kan herinneren en anderen niet (NPO, p.7). Daarbij is het bijzonder opvallend dat u wel uw adres in Canada uit het hoofd kan opzeggen en u zelf vroeg of u het adres in Londen moest opgeven. Gevraagd om het adres in Canada neer te schrijven, schreef u dan weer zeer vlot een volledig adres neer ondanks dat u eerder verklaarde dat u nooit naar school bent gegaan (NPO, p.7). Hier om uitleg gevraagd verklaarde u dat u in Antigua training kreeg tijdens het werk als veiligheidsagent, wat het CGVS niet kan overtuigen aangezien u toch reeds geletterd zou moeten zijn om de job van veiligheidsagent naar behoren te kunnen uitvoeren. Daarnaast verklaarde u eerder bij de DVZ dat u van Antigua & Barbuda vluchtte naar Toronto en u nadien in Sint-Maarten en Londen hebt gewoond vooraleer u terugging naar Ghana (zie adm. dossier - Vragenlijst CGVS). Hiermee geconfronteerd opperde u dat ze u misschien fout begrepen hadden omdat u niet van Canada terug naar Sint-Maarten zou reizen (NPO, p.25). Tenslotte - en zoals reeds eerder besproken - legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in Ghana toen u verklaarde dat u op 7

juli 2022 of 2023 van Londen naar Ghana reisde, terwijl u op 2 maart 2022 uw Ghanese identiteitskaart hebt ontvangen in Ghana en u op 23 oktober 2022 in Amsterdam bent aangekomen. Bovenstaande verschoningen zijn niet in staat om al deze tegenstrijdigheden op te heffen. Het feit dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven en wanneer u waar woonde, raakt bijgevolg de kern van uw relaas en zorgt ervoor dat er geen enkel ernstig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen omwille van uw beweerde seksuele oriëntatie.

Verder merkt het CGVS ook op dat in 2022 de High Court in Antigua & Barbuda een einde maakte aan de discriminerende wetgeving voor holebi's waarbij seksuele activiteiten tussen personen van hetzelfde geslacht strafbaar waren door de wetgeving van 1995 ongrondwettelijk te verklaren en in strijd met de grondwettelijke rechten op vrijheid, rechtsbescherming, vrijheid van meningsuiting, bescherming van de persoonlijke levenssfeer en bescherming tegen discriminatie op grond van geslacht, waaronder volgens het Hof ook seksuele geaardheid valt (zie landeninfo van Human Dignity Trust - <https://www.humandignitytrust.org/news/antigua-barbuda-high-court-strikes-down-buggery-and-indecency-law-s-imposed-by-british-during-colonial-period/>). Hierdoor worden homoseksuele activiteiten en relaties niet langer als strafbaar beschouwd in Antigua & Barbuda. Bijgevolg concludeert het CGVS dan ook dat er geen groepsvervolging is in Antigua & Barbuda op basis van seksuele oriëntatie, en dat indien er toch feiten van vervolging zouden plaatsvinden u zich sinds 2022 kan beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten. De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van deze ingrijpende en uitermate belangrijke wetgeving voor holebi's in Antigua & Barbuda (NPO, p.10, 25) is dan ook uitermate vreemd, roept verdere vragen op over uw beweerde asielaanvraag en bevestigt andermaal het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen homoseksueel te zijn.

Tenslotte merkt het CGVS op dat het eerder opmerkelijk is hoe u doorheen uw persoonlijk onderhoud steeds verwees naar "hen", "de homo's", en "the gay people". Hierdoor roepen uw uitspraken verdere vragen op (NPO, p.10, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 24). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u dat het aan uw Engels ligt en hoe het klinkt. U wist niet hoe u het anders kon benoemen dan deze groep en deze mensen omdat u niet naar school ging (NPO, p.26). Het is dan ook opmerkelijk dat u hierbij de focus legt op "hen" en "deze mensen en deze groep" waarbij u zich lijkt te distantiëren van dezelfde sociale groep waarvan u zelf beweert toe te behoren.

Gegeven het geheel aan bovenstaande verklaringen, dient vastgesteld dat de door u geopperde seksuele oriëntatie, geenszins aannemelijk is, en niet geloofwaardig bevonden wordt. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vrees voor vervolging – die het rechtstreekse gevolg geweest zou zijn van uw homoseksuele geaardheid. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Ghana, dan wel uw land van tweede nationaliteit, in casu Antigua & Barbuda, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Wat betreft het attest van Justab Ziekenhuis in Kasoa dd. 3 februari 2026 blijkt uit de beschikbare landeninformatie (https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/statistics/corruption/Ghana/UN_ghana_report_v4.pdf) dat in Ghana corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kan een brief van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Wat betreft de screenshots van de WhatsAppberichten wijst het CGVS er op dat deze gesprekken gemakkelijk gefabriceerd kunnen worden en dat deze geen bewijswaarde hebben. De vaststelling dat het zeer recente (vandaag, gisteren) berichten betreft versterken de vermoedens dat deze geënceneerd zijn om uw opgehangen asielverhaal te ondersteunen. Aan door een verzoeker bijgebracht stavingstuk kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Aangaande uw documentatie kan het CGVS het volgende vaststellen. De drie foto's die u voorlegt van uzelf tonen niet aan waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Net als de foto's van uw verwondingen waaruit niet valt op te maken waar, wanneer en onder welke omstandigheden u deze hebt opgelopen. Het medisch verslag van Dr. Frederic Maréchal dd. 4 maart 2026 dat u neerlegt met betrekking tot uw verwondingen en littekens die u zou hebben opgelopen toen u werd aangevallen in 2000, 2024 en 2026, kunnen bovenstaande bevindingen niet ombuigen. Het verslag bevat geen enkel element dat uw seksuele oriëntatie kan aantonen. Uit het verslag valt zelfs op te maken dat u werd aangevallen op andere momenten dan wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde, wat uw verklaringen schromelijk tegensprekt en bovenstaande vaststellingen verder bevestigt. Een arts doet bovendien vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van een patiënt.

Dat u bovendien zelf een opmerking maakt op 7 april 2026 om te wijzen op de foute data in het medisch verslag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder. Uw opmerking bij het persoonlijk onderhoud dat u steeds naar hen verwees wanneer u sprak over de groepen die u aanvielen wordt genoteerd, maar deze aanpassing van uw verklaringen is niet in staat om de bovenstaande appreciatie om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending “van de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, het CGVS ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van het relaas van verzoeker, en, tweede onderdeel, de ingeroepen gebreken volgens verzoeker onbestaande, dan wel uiterst miniem zijn of zich toch niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden.”

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar ingeroepen bepalingen en vat ze de bestreden beslissing samen. Voorts betoogt de verzoekende partij: “a. Nopens het feit dat verzoeker niet onmiddellijk na aankomst in België internationale bescherming aanvraag
1. Verwerende partij meent een eerste reden tot afwijzing van de asielaanvraag te kunnen ontwaren in het feit dat verzoeker pas enkele dagen na aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming indiende. Het wachten hiermee zet volgens verwerende partij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas onder druk, nochtans volledig onterecht. Verzoeker heeft dit wel degelijk gekaderd.
2. Het feit dat verzoeker pas na een tijd na het effectief ontvluchten van zijn thuisland besloot zijn vlucht te formaliseren en internationale bescherming aan te vragen wijst allerminst op een twijfelachtig asielrelaas. Het is een eenvoudige vaststelling dat voor niet-juristen het bestaan van een procedure internationale bescherming niet noodzakelijk tot de parate kennis behoort. Meer nog, uit de verklaringen afgelegd door verzoeker blijkt dat hij louter basisonderwijs heeft gevolgd. Dat verzoeker aldus niet op de hoogte is van het bestaan van een asielprocedure in België kan dus weinig verwondering wekken.
3. Verzoeker ontvluchtte halsoverkop zijn thuisland. Pas na aankomst in België vernam verzoeker dat er evenzeer een mogelijkheid bestaat op basis van de door hem ondervonden problemen in zijn thuisland een permanent verblijfsrecht te verkrijgen, waarvan hij vervolgens gebruik heeft gemaakt.

Het loutere feit dat verzoeker pas na haar vlucht de nodige informatie inwon – en vervolgens verkreeg - hoe hij exact zijn feitelijke situatie kon omzetten naar een concreet verblijfsrecht ontkracht allerminst het asielrelaas van verzoeker.

b. Nopens het feit dat verzoeker na zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk besloot terug te keren naar Ghana
1. Verwerende partij meent eveneens een reden tot afwijzing van de asielaanvraag te kunnen ontwaren in het feit dat verzoeker na een verblijf in het Verenigd Koninkrijk besloot om terug te keren naar Ghana. Hiermee lijkt verwerende partij te suggereren dat verzoeker niet werkelijk voor zijn fysieke integriteit vreesde in Ghana.

2. Desondanks heeft verzoeker dit wel degelijk gekaderd. Essentiële in de verklaringen van verzoeker hieromtrent is het feit dat hij op het ogenblik van zijn terugkeer naar zijn thuisland reeds een langere periode in het Verenigd Koninkrijk had verbleven, en aldus niet op de hoogte was van de recente ontwikkelingen van homoseksuelen voor het verkrijgen van gelijke rechten. Verzoeker had van kennissen en vrienden vernomen dat er internationale druk werd uitgeoefend op de Ghanese autoriteiten om de onderdrukking van seksuele minderheden een halt toe te roepen, en dat zelfs burgerrechtenbewegingen in Ghana opriepen tot het toekennen van gelijke rechten aan homoseksuelen.

3. Met andere woorden, verzoeker ging ervan uit dat de situatie bij zijn terugkeer verbeterd zou zijn. Achteraf dient verzoeker te erkennen dat hij hieromtrent naïef is geweest, en hij enigszins zijn kop in het zand trachtte te steken wanneer hij verwachtte zijn leven in Ghana zoveel als mogelijk verder zou kunnen zetten. Het was pas na zijn terugkeer dat verzoeker inzag dat de situatie allerminst verbeterd was, en begon te vrezen voor zijn leven. De reactie van verzoeker is allerminst onlogisch te noemen, zoals verwerende partij tracht vol te houden. Het trachten ontkennen van problemen is een zeer menselijke, doch in casu jammerlijk verkeerde, houding. De houding van verzoeker ontnemt zijn asielrelaas dus allerminst aan geloofwaardigheid.

c. Omtrent het feit dat verzoeker zich enkele malen vergiste omtrent de data van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en Canada

1. Vervolgens merkt verwerende partij tegenstrijdigheden op tussen de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor op het CGVS omtrent wanneer hij exact verhuisd was naar het Verenigd Koninkrijk en naar Canada.

Uit deze kleine vergissingen/twijfels omtrent de exacte datum lijkt verwerende partij minstens deels af te leiden dat de verklaringen die verzoeker aflegde totaal ongeloofwaardig zijn. Verzoeker verwijst hieromtrent naar gevestigde rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)."

2. Uit het al dan niet correct onthouden van de datum van zijn verhuis afleiden dat het gehele asielrelaas niet meer geloofwaardig zou zijn is bijzonder kort door de bocht en houdt geen enkele rekening met de concrete omstandigheden in hoofde van verzoeker. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker moeite heeft met het opsommen van alle mogelijke data. Zelfs elementaire data als de geboortedatum van zijn ouders en kinderen. Dit is overigens weinig verrassend, gelet op zijn profiel. Verzoeker is een ongeletterde, ongeschoolde man die verschillende traumatische gebeurtenissen op korte tijd heeft dienen te verwerken. Dit heeft uiteraard zijn gevolgen gehad voor wat hij al dan niet exact kan onthouden.

3. Zelfs indien er gerede twijfel zou kunnen bestaan m.b.t. de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, dan is deze te kaderen in zijn angst om op basis van louter documentaire argumenten te worden teruggestuurd. Zoals duidelijk blijkt uit het gehoorverslag werd verzoeker aan een bijzonder lang verhoor onderworpen in de kantoren van verwerende partij; volgens het verslag duurde het verhoor vier uur; dat verzoeker zich vergist omtrent de exacte datum waarop bepaalde feitelijkheden in zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden is dan ook geen verrassing. Minstens op dit vlak is de motivering gehanteerd door verwerende partij dan ook niet daadkrachtig.

d. Omtrent het feit dat verzoeker zich enkele malen vergiste omtrent de data van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, Antigua en Canada

[...]

e. Nopens het al dan niet "doorleefd" karakter van de bewustwording van zijn seksuele oriëntatie door verzoeker

1. Vervolgens trekt de Commissaris-Generaal het "doorleefd" karakter van de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de bewustwording rond zijn seksuele oriëntatie in twijfel.

Verwerende partij tracht de verklaringen die verzoeker hieromtrent aflegde af te schilderen als clichématig en stereotiep.

2. Verzoeker dient hieromtrent vooreerst op te merken dat het voor zichzelf bijzonder moeilijk was hieromtrent intieme vragen te beantwoorden in een vreemde taal. Het Engels is uiteraard niet zijn moedertaal. Daarnaast heeft verzoeker wel degelijk uitgebreide verklaringen afgelegd omtrent zijn jeugd, opgroeien, en de stelselmatige vaststelling voor zichzelf aangetrokken te zijn door mannen. De centrale rol in deze bewustwording werd gespeeld door zijn partner – F.(...). Het was deze man die in verzoeker voor het eerst seksuele gevoelens opriep. Het feit dat verzoeker inderdaad in zijn gehele leven maar gevoelens heeft gehad voor één persoon maakt zijn levensloop dan wel enigszins tragisch, maar wekt op zich geen twijfels op omtrent zijn seksuele oriëntatie.

3. Verzoeker heeft uitgebreide verklaringen afgelegd hoe hij zich aangetrokken voelde tot zijn partner, hoe hij deze gevoelens stelselmatig ontdekte, en hoe hun relatie een natuurlijke evolutie kende. Hoe verwerende partij hieruit tracht af te leiden dat de verklaringen van verzoeker onvoldoende "doorleefd" zouden zijn geweest ontgaat verzoeker dan ook volledig.

4. Bovendien dient verzoeker vast te stellen dat verschillende van zijn verklaringen volledig uit context worden getrokken. Specifiek werd verzoeker bevraagd naar zijn seksuele ontluijing, en hoe hij voor het eerst met zijn eigen seksuele gevoelens in het reine trachtte te komen. Hieromtrent verwijst verzoeker naar het feit dat hij in zijn jeugd reeds herhaaldelijk werd achternageroepen omtrent een vermeende "gay" manier van wandelen en spreken, wat hij achteraf in overeenstemming bracht met zijn ontluijkende seksuele geaardheid. Dit gehele relaas wordt door verwerende partij weggeschreven alsof verzoeker louter verwees naar enkele stereotypen van toepassing op homoseksuele mannen.

5. Daarnaast wordt verzoeker kwalijk genomen dat hij spreekt over "gay people". Hieruit lijkt verwerende partij af te leiden dat verzoeker zichzelf niet als gay person beschouwt. Dit uiteraard volledig onterecht. Verzoeker verwees hiermee gewoon naar de homoseksuele minderheid in zijn thuisland. Het spreken over "gay people" op zich veronderstelt uiteraard geen enkel wij/zij-onderscheid.

6. Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt.

Ook met een dergelijke motivering overtuigt de Commissaris-Generaal dan ook allerm minst. Er is bijgevolg geen reden om te twifelen aan het asielrelaas van verzoeker, louter omdat de verklaringen hieromtrent onvoldoende "doorleefd" zouden zijn geweest. Verzoeker heeft – alleszins op dit vlak – een plausibel asielrelaas afgelegd.

f. Nopens het feit dat verzoeker niet op alle vragen omtrent de levensloop van zijn partner kon antwoorden

1. Vervolgens vermeldt verwerende partij dat verzoeker tijdens het gehoor bevraagd werd naar enkele details in het leven van verzoeker, waar hij geen antwoord op kon geven. Hieruit leidt verwerende partij af dat de

homoseksuele relatie die verzoeker zou hebben gehad met zijn partner ongeloofwaardig zou zijn. Een dergelijke redenering is bijzonder kort door de bocht.

2. Vooreerst houdt verwerende partij geen enkele rekening met de familiale toestand van zowel verzoeker als zijn partner destijds. Beiden stonden op het punt verstoten te worden door hun respectievelijke families wegens hun seksuele geaardheid. Dat verzoeker en zijn partner niet bijzonder veel spraken met elkaar over hun gezin zou dan ook niet al te veel verbazing moeten opwerpen.

3. Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker antwoord kan geven wanneer hem wordt gevraagd naar het persoonlijk leven van zijn partner. Pas wanneer verdere – alsmaar meer in detail gaande vragen – worden gesteld moet verzoeker uiteindelijk het antwoord schuldig blijven. Deze details zijn echter niet pertinent, of dienen te worden gekaderd in de moeilijke familiale toestand waarin verzoeker en zijn partner zich bevonden. Ook op dit vlak is er dus geen reden om te twijfelen aan het asielrelaas van verzoeker.

g. Nopens de wetgevende initiatieven genomen in Antigua & Barbuda omtrent de discriminatie van LGBTQ-personen

1. Tenslotte weidt de bestreden beslissing uit verschillende wetgevende initiatieven genomen door de overheden in Antigua & Barbuda omtrent de discriminatie van LGBTQ-personen.

Specifiek wordt melding gemaakt van het feit dat het High Court in 2022 een einde zou hebben gemaakt aan de strafbaarheid van seksuele relaties tussen personen van een zelfde geslacht. Hieruit lijkt verwerende partij af te leiden dat er voor verzoeker aldus geen gevaar meer is in zijn thuisland, minstens dat hij hieromtrent een beroep kan doen op de lokale politiediensten.

2. Een dergelijke redenering gaat voorbij aan de eigenheid van de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker werd verschillende keren fysiek aangevallen als reactie van omstaanders op zijn seksuele geaardheid. Hij heeft hiervoor reeds aangifte gedaan, maar kreeg toen geen enkel gehoor. Dit maakt overigens de kern uit van het asielrelaas van verzoeker. Moest verzoeker zonder probleem aangifte hebben kunnen doen van de bedreiging op zijn leven, en moesten de lokale politiediensten op deze feiten een toereikend antwoord hebben kunnen bieden, zoud verzoeker een reden minder hebben gehad om een vlucht naar België te ondernemen. Verzoeker heeft dan ook, terecht, geen enkel vertrouwen in het plaatselijk justitieel apparaat, waarin hij overigens volledig worden ondersteund door verschillende internationale rapporten die overigens zelf worden aangehaald door verwerende partij.

3. Uiteraard is het verlenen van bescherming geen resultaatsverbintenis in hoofde van de nationale autoriteiten, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Met overheidsinitiatieven kan pas rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen; door zich te steunen op deze loutere initiatieven kan de motivering van de Commissaris-Generaal ook op dit vlak niet als pertinent worden beschouwd. Daarbij komt dat de bescherming door de autoriteiten pas kan worden geboden wanneer verzoeker het slachtoffer is geworden van een aanslag; zulke bescherming (post factum) kan bezwaarlijk als effectief worden beschouwd, aangezien zij niet van aard is een adequate bescherming te bieden aan verzoeker. Door zich desalniettemin te steunen op deze theoretische mogelijkheid van bescherming kan de motivering van de Commissaris-Generaal niet als pertinent worden beschouwd.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. De bijzondere procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.”*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling

5.1. De verzoekende partij verklaart dat ze zowel de nationaliteit van Ghana als Antigua & Barbuda heeft. Dit bevestigt ze tevens ter terechtzitting. Ze verklaart te vrezen voor vervolging in Ghana en Antigua & Barbuda omwille van haar homoseksuele geaardheid.

5.2. Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende stukken voor: screenshots van verscheiden WhatsAppberichten, drie foto's van zichzelf, een medisch attest afgeleverd door Dr. F.M. van 4 maart 2026 waarin littekens werden vastgelegd, drie foto's van haar verwondingen, een attest van Justab Ziekenhuis in Kasoa van 3 februari 2026, een opmerking bij haar persoonlijk onderhoud van 1 april 2026 en een opmerking bij haar medisch attest afgeleverd door dokter F. M.

Wat betreft het attest van Justab Ziekenhuis in Kasoa van 3 februari 2026 wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: “blijkt uit de beschikbare landeninformatie (https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/statistics/corruption/Ghana/UN_ghana_report_v4.pdf) dat in Ghana corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kan een brief van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is.”

Aan de screenshots van de WhatsAppberichten kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet wordt dat dergelijke gesprekken gemakkelijk kunnen gefabriceerd worden. Voorts zijn het allemaal zeer recente berichten, en ook vrij algemeen. Ze laten niet toe te besluiten dat deze berichten aan F., de partner van de verzoekende partij, uitsluitend kunnen toegeschreven worden. In dit verband wordt terdege aangegeven in de bestreden beslissing dat: *“De jongeman op de foto lijkt echter bijzonder jong en het is dan ook niet geloofwaardig dat u met deze jongeman in 1990 reeds een relatie zou hebben aangeknoopt en Ghana zou hebben verlaten aangezien het CGVS niet gelooft dat dit een man van middelbare leeftijd betreft.”*

De drie foto's tonen niet aan waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Net als de foto's van haar verwondingen waaruit niet valt op te maken waar, wanneer en onder welke omstandigheden zij deze heeft opgelopen. Aldus is de bewijswaarde van dergelijke foto's zeer beperkt.

Het medisch verslag opgesteld door dokter F.M. van 4 maart 2026 met betrekking tot haar verwondingen en littekens die zij zou hebben opgelopen toen ze werd aangevallen in 2000, 2024 en 2026, bevat geen enkel element dat die de voorgehouden seksuele oriëntatie kan aantonen. In dit verband wijst de Raad erop dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit

volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekende partij hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde littekens het gevolg zijn van verwondingen die werden toegebracht, in de door verzoekende partij verklaarde omstandigheden. De arts die het betrokken medisch attest heeft opgesteld is zich ten eerste hiervan bewust, nu de arts uitdrukkelijk het medisch attest opdeelt in een gedeelte, gebaseerd op wat verzoekende partij heeft verteld, enerzijds; en een objectief gedeelte gebaseerd op de eigen professionele waarnemingen, anderzijds. Dit attesten zullen verder geanalyseerd worden in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij. Voorts valt uit het verslag op te maken dat de verzoekende partij werd aangevallen op andere momenten dan hetgeen de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud beweerde, zoals terdege opgemerkt in de bestreden beslissing. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dat u bovendien zelf een opmerking maakt op 7 april 2026 om te wijzen op de foute data in het medisch verslag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder. Uw opmerking bij het persoonlijk onderhoud dat u steeds naar hen verwees wanneer u sprak over de groepen die u aanvielen wordt genoteerd, maar deze aanpassing van uw verklaringen is niet in staat om de bovenstaande appreciatie om te buigen.”* Voormelde motieven uit de bestreden beslissing worden niet betwist of weerlegd in het verzoekschrift.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Een homoseksuele geaardheid moet niet bewezen worden, het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en videomateriaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid, maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtneming van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoeker praktisch invulling geeft aan zijn of haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoeker daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is, die bovendien in de tijd kan evolueren. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon zijn seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoekers specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoeker om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijk invloed hebben op de wijze waarop een persoon zijn of haar seksuele oriëntatie ontdekt en beleeft. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de wijze waarop verzoekers bewustwording, en beleving van zijn seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker die zich baseert op zijn seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij zijn bewustwordingsproces en de wijze waarop hij deze gerichtheid al dan niet met anderen heeft beleefd. In casu bevat het rechtsplegingsdossier verder ook

voldoende relevante en objectieve landeninformatie, die toelaat een beeld te vormen van de behandeling en maatschappelijke perceptie van de LGBTQI+-gemeenschap in Ghana en Antigua & Barbuda.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van haar verklaringen, de bijgebrachte documenten en landeninformatie de verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan geen geloof gehecht worden aan de seksuele geaardheid van de verzoekende partij. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de verzoekende partij verklaard heeft Antigua & Barbuda verlaten te hebben in 2024 als gevolg van vervolgingsfeiten omwille van haar seksuele geaardheid, maar alhoewel ze erna in verschillende landen verbleven heeft, namelijk Sint-Maarten, Canada het Verenigd Koninkrijk en Nederland, ze nooit eerder een beschermingsverzoek ingediend heeft. Evenmin heeft de verzoekende partij zich geïnformeerd naar de mogelijkheid van een blijvende bescherming zodat ze niet diende terug te keren naar Antigua & Barbuda of Ghana. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Het is dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u 22 jaar lang van land naar land verhuisde zonder dat u op de hoogte zou zijn geweest van het recht op internationale bescherming of u zich hier tenminste naar informeerde. De vaststelling dat u gedurende de afgelopen 22 jaar geen enkele poging heeft ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De argumentatie dat u geen kennis had van het concept van internationale bescherming, en dat u verhuisde naar “veilige” landen en daarom daar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u gedurende uw verblijf in Sint-Maarten, Canada, het Verenigd Koninkrijk en Nederland heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die u noopte om Antigua & Barbuda te verlaten, dan wel die u verhinderde ernaar terug te keren. Dergelijke nalatigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de door u beweerde homoseksualiteit.*
- de verzoekende partij terugkeerde naar Ghana, gelet op de huidige veiligheidssituatie voor LGBTQI+-personen in Ghana, is een negatieve indicatie van haar algehele geloofwaardigheid.
- de verklaringen van de verzoekende partij over haar verblijfplaatsen niet stroken met de informatie zoals opgezocht door de verwerende partij en toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier.
- haar verklaringen omtrent de ontdekking en bewustwording van haar seksuele oriëntatie weinig doorleefd en aannemelijk zijn omdat (i) de verklaringen over de ontluiking van haar homoseksuele gevoelens heel beperkt, oppervlakkig en vaag zijn dat hier moeilijk geloof aan kan gehecht worden, (ii) ze bijzonder clichématige stereotypen gebruikt om te vertellen hoe zij haar gevoelens ontdekte en (iii) *“De vaststelling dat jullie hier zo lichtzinnig mee omsprongen is weinig aannemelijk en werpt verdere twijfels over de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie. Het feit dat u elkaar in het openbaar kuste en u geen enkele blijk geeft van de gevolgen die dit kon hebben, noch enige bewustwording heeft van het gegeven dat uw aantrekking tot mannen – wat toch een wezenlijk deel uitmaakt van iemands persoonlijkheid – werd afgekeurd door de maatschappij waarin u bent opgegroeid, overtuigt hoegenaamd niet en geeft geen enkele blijk van werkelijk beleefde ervaringen waarmee een jonge man, die zijn eigen seksuele oriëntatie ontdekt in een homofobe maatschappij als de Ghanese, zich geconfronteerd ziet”*
- de verzoekende partij haar relatie met F.K., die meer dan 35 jaar duurt, geenszins aannemelijk maakt omdat (i) de verzoekende partij niet uitvoerig over haar partner kan vertellen, (ii) niets kan vertellen over de familie van F.K. en (iii) niet weet of F.K. nog andere relaties gehad heeft.
- de verzoekende partij tegenstrijdige en bijzonder incoherente verklaringen aflegt over de tijdslijn van de gebeurtenissen in haar leven, waaronder de ontdekking van haar seksuele oriëntatie en haar vertrek naar Antigua in 1990 en terugkeer naar Ghana in 2023.
- de verzoekende partij niet op de hoogte is dat de High Court in Antigua & Barbuda een einde maakte aan de discriminerende wetgeving voor holebi's waarbij seksuele activiteiten tussen personen van hetzelfde geslacht strafbaar waren door de wetgeving van 1995 ongrondwettelijk te verklaren en in strijd met de grondwettelijke rechten op vrijheid, rechtsbescherming, vrijheid van meningsuiting, bescherming van de persoonlijke levenssfeer en bescherming tegen discriminatie op grond van geslacht, waaronder volgens het Hof ook seksuele geaardheid valt (zie landeninfo van Human Dignity Trust - <https://www.humandignitytrust.org/news/antigua-barbuda-high-court-strikes-down-buggeryand-indecency-laws-imposed-by-british-during-colonial-period/>). Hierdoor worden homoseksuele activiteiten en relaties niet langer als strafbaar beschouwd in Antigua & Barbuda.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Inzake haar voorgehouden homoseksuele relatie met F.K. sinds 1990, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst van 12 maart 2026 "verklaring DVZ" aangeeft alleenstaande te zijn, en geen melding maakt van haar partner F.K. bij vraag 16 a en 16b, alhoewel ze hiertoe uitdrukkelijk de kans had. Evenmin vermeldt ze haar partner F.K. bij het invullen van de vragenlijst CGVS op 12 maart 2026. Beide documenten werden ingevuld in de aanwezigheid van een tolk Engels en door de verzoekende partij ondertekend. Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Het gegeven dat ze geen melding maakt van de man met wie ze voorhoudt sinds 1990 een relatie te hebben, haar enige relatie als homoseksuele man, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat F. een centrale rol speelde in haar bewustwording. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij en haar partner op het punt stonden verstoet te worden uit hun families omwille van hun geaardheid en daarom niet veel spraken over hun gezin, vindt geen grondslag in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt immers dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar familie in Ghana, alsook dat ze twee kinderen geadopteerd heeft in Ghana. In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift werden er geen details over haar partner F. gevraagd, maar heeft de protection officer vragen gesteld waarvan men redelijkerwijze mag verwachten dat de verzoekende partij ze kon beantwoorden nu ze voorhoudt een relatie te hebben van bijna zesendertig jaar met F.

Op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat haar verklaringen vaag bleven, oppervlakkig zijn en zelfs tegenstrijdig zijn en getuigen geenszins van enige emotionele en doorleefde betrokkenheid met haar geaardheid. Dit laatste behoeft dan ook geenszins enige educatie, maar heeft louter betrekking op haar persoonlijke gevoelswereld. Het gegeven dat homoseksualiteit niet wordt aanvaard in haar cultuur en zelfs een strafrechtelijk aspect kent, leidt er eens te meer toe dat van de verzoekende partij wel degelijk kan worden verwacht dat zij haar persoonlijke ontdekking, bewustwording en zelfs beleving van haar geaardheid op een doorleefde manier kan verwoorden. De verzoekende partij toont niet aan wat er haar concreet aan in de weg staat dat zij over een overtuigende, doorleefde en geloofwaardige manier zou kunnen vertellen over haar homoseksuele geaardheid en dit op het vlak van de ontdekking en bewustwording van haar geaardheid. Dat de Engelse taal niet haar moedertaal is, is *in casu* geen afdoende verschoningsgrond.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift verklaart dat zij na een langere periode in het Verenigd Koninkrijk niet op de hoogte was van de recente ontwikkelingen in Ghana, is het geenszins aannemelijk dat de verzoekende partij gelet op haar voorgehouden seksuele geaardheid zich niet terdege geïnformeerd zou hebben over de ontwikkelingen in Ghana met betrekking tot LGBTQI+. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij sinds haar vertrek uit Ghana in 1990 niet meer teruggekeerd is naar Ghana (NPO, p.13), voorhoudt met haar homoseksuele partner F. teruggekeerd te zijn naar Ghana (NPO, p.14), voorhoudt al eerder problemen gekend te hebben omwille van haar geaardheid en daarom ook uit Antigua & Barbuda naar Sint-Maarten gevlucht te zijn. Ook laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waarop zij zich steunde om aan te nemen dat de situatie in Ghana verbeterd was.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij opnieuw dat zij data niet kan onthouden omwille van haar ongeletterdheid. Hieromtrent wordt op goede gronden gemotiveerd in de bestreden beslissing dat *"U hield steeds vast aan de verklaring dat u de data niet kan zeggen omdat u niet naar school ging maar dat u sommige data wel kan herinneren en anderen niet (NPO, p.7). Daarbij is het bijzonder opvallend dat u wel uw adres in Canada uit het hoofd kan opzeggen en u zelf vroeg of u het adres in Londen moest opgeven. Gevraagd om het adres in Canada neer te schrijven, schreef u dan weer zeer vlot een volledig adres neer ondanks dat u eerder verklaarde dat u nooit naar school bent gegaan (NPO, p.7). Hier om uitleg gevraagd verklaarde u dat u in Antigua training kreeg tijdens het werk als veiligheidsagent, wat het CGVS niet kan overtuigen aangezien u toch reeds geletterd zou moeten zijn om de job van veiligheidsagent naar behoren te kunnen uitvoeren."*

Waar de verzoekende partij betoogt dat het bijzonder moeilijk was om intieme vragen te beantwoorden in een taal die niet haar moedertaal is, maakt de verzoekende partij vooreerst niet aannemelijk dat zij het "Engels"

niet voldoende machtig is om verklaringen af te leggen. Dit blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze in Antigua & Barbuda Engels sprak en ze ook Engels kan spreken omdat ze veel reist (NPO, p. 3). Het is inderdaad ook zo dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze ook nog in Sint-Maarten, in Toronto gelegen Canada en in London gewoond heeft. Het betreffen allemaal landen waar het Engels één van de officiële talen is. Ook gaf ze aan dat ze het Engels van de protection officer goed verstond (NPO, p.3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij dit opnieuw bevestigd (NPO, p.27). De verzoekende partij staat dit ook niet op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud. Evenmin kan hiertoe besloten worden op basis van haar verklaringen ter terechtzitting. Daarenboven gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ze bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming een tolk Engels of Asanti gevraagd heeft. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische taalproblemen aan te voeren. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verder kan niet worden vastgesteld dat de door de protection officer gehanteerde vraagstelling onvoldoende toeliet om doorleefde en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent de bewustwording van haar seksuele oriëntatie, en dat de verzoekende partij hierop geen sluitende en passende antwoorden kon geven daar ze het Engels haar moedertaal niet is.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht..

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van de verzoekende partij kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gekregen haar vluchtmotieven in het Engels uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat.

5.6. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat ze een nieuwe advocaat onder de arm genomen heeft, daar haar voormalige advocaat haar dossier niet goed verdedigd heeft, laat ze terechtzitting na uiteen te zetten welke bijkomende elementen ze nog had willen aanvoeren.

5.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS